

IRENE ZIMMERMANN

MIS EDISON

profesoara noastră ~~genială~~

AJURITĂ

Traducere de Cora Radulian

București, 2017

Capitolul 1

Apăruse dintr-odată acolo. Din senin, cum se spune. Deși cerul numai senin nu era. Nori joși atârnavu greu la orizont; se auzea un bubuit surd; pe scurt, atmosfera prevestea o micuță și drăgălașă **furtună**. Nu era însă clar dacă avea să fie într-adevăr drăgălașă și micuță. Ba chiar dimpotrivă, dacă Oskar intuia corect.

– Doamna Edison? strigă el surprins și se opri pe cărarea îngustă.

Își ridică umerii și clipi, nevenindu-i a crede. Oare cea care stătea acolo, în fața intrării, era într-adevăr profesoara lui de engleză? Evident, era doamna Edison, dar arăta altfel decât la școală. Să fi fost de vină ochelarii? Sau părul lung și roșcat? Sau rochia demodată din stofă grea, de culoare verde-închis? Broșa de argint de la guler? Fugitiv îi trecu prin minte ceea ce-i povestise Marlen, mama lui, în urmă cu două săptămâni, după ședința cu părinții: anume că unii

oameni susțineau că noua profesoară de engleză ar fi fost de fapt o vrăjitoare.

– De ce atât de târziu?

Ea făcu un pas spre el și-l cercetă amănunțit.

Oskar clipi nervos. Oare îl confunda? Asta i se întâmpla des, pentru că era un elev greu de remarcat, care nu prea rămânea în memoria vreunui profesor.

– De ce atât de târziu? repetă ea, pentru că el continua să tacă.

Spunând acestea, se apropie și mai mult.

– Îmi cer scuze, băigui Oskar și coborî privirea. Cred că mă confundați.

Mai bine s-ar fi întors pe călcâie și ar fi luat-o la goană mâncând pământul, dar, pentru că auzea de jos, dinspre lac, vocile – sarcasticele voci – care tunau sigure de izbândă: „Pișăciosule, astăzi te vom înșfăca, nu ne vei scăpa!“,

Oskar preferă să rămână pe loc. Nu era prea mare

diferență între a cădea în mâinile unei vrăjitoare sau a mânca bătaie de la gașca băieților **Gnack**. Ambele variante erau la fel de neplăcute. Băiatul inspiră adânc.

– Eu sunt Oskar Schneider din clasa 7B, spuse el.

Cuvintele lui fură însă acoperite de **zgomotul** infernal al unui avion supersonic.

Ea privi în sus.

– Nu-i rău, mormăi ea apreciativ. Cred c-aș putea să fac și eu asta. Dar să revenim la tine, adăugă ea și spuse, de parcă i-ar fi citit lui Oskar gândurile: Hai în casă. Decizia a fost luată de mult. Și nu uita un lucru: eu sunt *Miss Edison*. Altfel ar trebui, din păcate...

Ochelarii cu ramă aurie și cu lentile rotunde îi alunecaseră pe vârful nasului, fiind împinși la loc cu un gest energic **al degetului arătător**, la fel cum proceda și Marlen de fiecare dată. Lucrul acesta îi păru lui Oskar oarecum liniștitor. În plus, era recunoscător pentru faptul că *Miss Edison* nu detaliase ce ar fi trebuit să facă. Despre lucruri rele, Oskar prefera să nu cunoască prea multe detalii. Ele urmau să aibă loc oricum, la un moment dat, o știa din experiență, dar era mai bine să nu se gândească prea mult înainte să se întâmple.

– Ai înțeles? țipă ea.

El se crispă. Gunnar, tatăl lui vitreg, urlase exact aceeași propoziție când îi altoise luna trecută o **palma**. Fusese o palmă destul de puternică și până și Marlen fusese de părere că Gunnar nu ar trebui să mai repete vreodată gestul, dacă nu voia să-și caute o altă locuință.

– Da, desigur, vă rog să mă scuzați, băigui Oskar și ridică privirea.

Abia acum observă că ușa casei era larg deschisă și încercă să arunce o privire în interior. Tot ce văzu era un coridor nesfârșit, acoperit de sus până jos cu lambriuri închise la culoare și luminat slab de o lampă de perete, ce arunca o lumină tulbure. „Înspăimântător“, se gândi Oskar.

Poate ar fi fost mai bine totuși să se lase bătut de gașca băieților Gnack decât să dispară pentru totdeauna în această ~~casă de vrăjitoare~~. Auzise deja că doamna Edison, ba nu, Miss Edison, se corectă el, locuia într-o casă de vrăjitoare. Toată lumea știa acest lucru. Sau cel puțin credea că știe, fiindcă nimeni n-avea de fapt habar cum stăteau lucrurile cu adevărat. Poate în afară de domnul Pankratz, poștașul. Dar nici el nu reușise să arunce mai mult de o privire fugară înăuntru. Încercase el cu diverse ocazii, dar această vrăjitoare, așa cum o numea cu ciudă, rămăsese neînduplecată. „Locul scrisorilor e în cutia poștală, iar dumneata să faci bine să-ți iei ~~tălpășita!~~”, strigase ea după el când, într-o dimineață, din curiozitate, vruse să arunce o privire pe fereastra bucătăriei ei. „Doar o vrăjitoare ar putea să vorbească așa“, se revoltase domnul Pankratz în timp ce-i punea în brațe lui Oskar un pachet pentru Gunnar. „Cum de i se permite acestei femei să fie profesoară?“ adăugase el.

Asta se întâmplase în urmă cu câteva zile. Pe atunci, Oskar nici nu-și imagina că avea să se trezească față în față cu ea în mijlocul pădurii. Și, deși nu credea neapărat în vrăjitoare – ele existau doar în ~~povesti~~ și pentru asta Oskar era deja prea mare –, nu avea chef de chestii neplăcute. În

plus, treaba cu poveștile era doar un aspect. Celălalt era faptul că în fața lui stătea Miss Edison care, brusc, avea în ea ceva de vrăjitoare și-l ținea în continuare strâns de jachetă.

Între timp, băieții **Gnack** se apropiaseră periculos de mult. În fruntea lor era Tobias Gnack, care-l încolțise și cu o zi în urmă, atunci când Oskar trebuise să iasă la plimbare cu câinele lui Gunnar. Unde mai pui că nici măcar nu fusese o plimbare în adevăratul sens al cuvântului. Alergase cu **Batman** doar până la primul pom, pentru ca mopsul să se ușureze la rădăcina acestuia. Ghinionul făcuse însă ca acolo să-l aștepte Tobias, cel mai mare din gașca Gnack, care îi rânjise antipatic, bucuros că îl păcălise din nou pe Oskar.

– Vino cu mine! Sau ai nevoie de invitație specială? spuse Miss Edison nerăbdătoare. Mă rog, poți rămâne și aici, afară, dacă preferi.

Zicând acestea, îi întoarse spatele atât de repede, încât îi flutură părul.

– Nu, nu, stați că vin! strigă Oskar după ea.

Îi venise în minte amenințarea lui Tobias de cu o seară în urmă: „Dacă nu faci ce-ți cerem, ne supărăm rău“. El descriesese apoi în detaliu această supărare, dar Oskar reușise să-și „astupe urechile“, capacitate pe care o exersase din greu până să o deprindă și despre care descoperise că-i

era foarte utilă. Astfel, el nu știa practic nimic din ceea ce plănuise Tobias, dar un lucru era clar: nu-l aștepta ceva plăcut.

Mai privi o dată peste umăr. La capătul aleii pietruite apăruse Tobias Gnack, care-l privea fix, iar mai în spate se ițeau capetele lui Fynn și Steve, frații lui mai mici, ale căror răcnete sunau mai sălbatic ca oricând. Oskar era însă deja în holul casei. În urma lui, cu un zgomot surd, se închise **zăvorul** ușii grele din lemn.

– Poți să-ți agăți jacheta acolo! îl îndemnă Miss Edison și-i zâmbi prietenos. Întâmplător, avem și alți musafiri.

În timp ce căuta un cârlig liber în mult prea încărcatul cuier, Oskar aruncă o privire împrejur. Holul scund avea lambriuri întunecate, iar pe perete erau coarne de cerb și păsări împăiate, cu ochii holbați și ciocurile larg deschise. Oskar înghiți în sec. Locul arăta clar a **casă de vrăjitoare**. În orice caz, era cu totul altfel decât acasă la el, în apartamentul de trei camere de la etajul unsprezece al unui bloc care văzuse și zile mai bune.

Miss Edison deschisese între timp ușa de la capătul holului. Cu un gest larg, îl chemă pe Oskar, iar podeaua scârțâi sub picioarele ei când bătu din palme și strigă înspre sufragerie: